

“Николић не иде у Сребреницу“, писало је у сриједу у врху насловне странице београдског дневника “Данас” (20. мај). А у поднаслову да Изетбеговић није одговорио на Николићев предлог да се приликом његове посјете БиХ, заказане за 15. јуни, заједно поклоне жртвама рата на бошњачким и српским спомен-гробљима. Мада су, дакле, обје информације из кабинета председника објављене истовремено, у даљем тексту се не помиње да су узрочно-последично везане, односно да Николић не иде у Поточаре зато што је Изетбеговић прећутно одбио да учини реципрочан гест. Пођимо од узрока! Зашто се бошњачки члан Предсједништва БиХ оглушио о једну иницијативу која се иначе практикује у постконфликтним друштвима као симболички гест позива лидера народима на извињење и измирење? Тим више што је позивом у Сребреницу изразио очекивање да се са српске стране испоштују ратне жртве његовог народа.

Да ли је Изетбеговић процијенио да његов народ у Србима још увијек види непријатеље, а не комшије којима је међусобни рат такође нанио велика људска страдања, па се боји негативних реакција у бирачком тијелу? – Лоше искуство покојног Сулејмана Тихића, који је, као до сада једини бошњачки политичар, својевремено критички проговорио о апослутизацији националне жртве и указао на потребу да се чују и аргументи друге стране, Бакиру Изетбеговићу дају за право. Али, онда се отвара бошњачки мазохистички парадокс жеље за заједничким животом у унитарној држави са вјечним непријатељем, у чему и Бакир, као члан Предсједништва БиХ, активно партиципира.

Да ли Изетбеговић мисли да су српске жртве у БиХ измишљене или да нису вредне жаљена?

Пише: Ненад Кецмановић
уторак, 26 мај 2015 21:43

